

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/39/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117224971
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6117224971.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: C. H. G., a.s., so sídlom R. XX, XXX XX F., V.: XX XXX XXX, proti žalovanému: G. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX H. H., o zaplataenie 956,57,- Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 13Csp/155/2017-151 zo dňa 17. mája 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 13Csp/155/2017-151 zo dňa 17. mája 2018, z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica odvolaním napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 27.07.2017 domáhal zaplataenia sumy 956,57,- Eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne od 21.06.2017 do zaplataenia, ako aj náhrady trov konania. V rámci dokazovania súd prvej inštancie vykonal všetky navrhované dôkazy, pričom zistil, že strany sporu uzatvorili dňa 30.01.2013 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb na dobu neurčitú, na základe ktorej zriadil žalobca žalovanej bežný účet a vydal jej platobnú kartu. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Súd prvej inštancie poukázal najmä na bod 23 týchto podmienok, v ktorom je obsiahnuté ustanovenie o nepovolenom prečerpaní. Súd ďalej zistil, že od 03.01.2014 bolo žalovanej poskytnuté povolené prečerpanie na účte do výšky 100,- Eur a od 17.03.2014 do výšky 280,- Eur pri variabilnej úrokovej sadzbe 19,90 % ročne. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 03.01.2014 nie je podpísaná zmluvnými stranami a zároveň neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 písm. a), c) zákona č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) totožného zákona. Zároveň súd uviedol, že zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 30.01.2013 neobsahuje dohodu zmluvných strán na debetnom úroku vo výške 28 % ročne ani konkrétne poplatky. Zmluva v súvislosti s poplatkami odkazuje na Sadzobník poplatkov a v súvislosti s úrokom na všeobecné obchodné podmienky, ktoré však neboli žalovanou podpísané, neboli s ňou individuálne dojednané, a teda ju nemôžu zaväzovať. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal individuálne dojednanie zmluvných strán o povinnosti žalovanej platiť úroky, debetné úroky a poplatky, ktoré boli účtované na ľarchu jej účtu, preto ich žalobca nemôže od žalovanej požadovať. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal, že by žalovaná porušila zmluvné povinnosti a dostala sa do nepovoleného prečerpania, ktoré by musela vyrovať. Na základe uvedeného súd žalobu zamietol. Z dôvodu, že žalovanej žiadne trovy nevznikli, súd jej nárok na ich náhradu nepriznal.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Nesúhlasil s argumentmi súdu prvej inštancie ohľadom chýbajúcich podstatných náležitostí zmluvy o povolenom prečerpaní v zmysle § 10 ods. 1 písm. a), c) zákona č. 129/2010 Z.z. a z uvedeného dôvodu vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov. Žalobca však má za to, že všetky náležitosti sú obsiahnuté priamo v zmluve, prípadne v jej súčasťiach - všeobecných obchodných podmienkach a Sadzobníku poplatkov a úrokových sadziieb. Poukázal aj na skutočnosť, že žalovanému bol odovzdaný aj Formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ktorého prevzatie žalovaný potvrdil svojím podpisom a ktorý obsahoval všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN. Uviedol aj, s poukazom na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/15 z 09.11.2016, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v inom dokumente, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Spolu s odvolaním doručil súdu podpísanú zmluvu o povolenom prečerpaní spolu so špecifikáciou dlžnej sumy. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie, resp. opravu v zmysle § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V odvolaní poukázal aj na tvrdenie súdu prvej inštancie, že zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 30.01.2013 neobsahuje dohodu zmluvných strán na debetnom úroku vo výške 28 % ročne. Odkaz na Sadzobník poplatkov a všeobecné obchodné podmienky súd zároveň nepovažoval za individuálne dojednané. K uvedenému konštatoval, že daný nárok si uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Žalobca mal zároveň za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadziieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon totiž nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je podľa názoru žalobcu zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalobcu vyjadrenie žalovaného podané nebolo.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa ust. § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ust. § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP) a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že dňa 27.07.2017 bol súdu prvej inštancie doručený návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 956,57,- Eur s príslušenstvom. Žalobca v návrhu uviedol, že so žalovaným uzatvoril dňa 30.01.2013 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil a viedol účet žalovaného. Uviedol aj, že vzhľadom na porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným tým, že sa dostal na účte do nepovoleného prečerpania a tento dlh nevyrovnal, žalobca zatvoril účet žalovaného, o čom ho informoval. Keďže je účet možné zatvoriť len pokiaľ je na ňom nulový zostatok, žalobca pred zatvorením účtu vykonal dňa 20.06.2017 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. V súlade so znením všeobecných obchodných podmienok v spojení s výveskou úrokových sadziieb je istina pohľadávky vo výške 956,57,- Eur úročená úrokom vo výške 28 % ročne.

7. Zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorú uzatvoril žalobca so žalovaným dňa 30.01.2013, vyplýva, že táto bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2 a § 708 a nasl. Obchodného zákonníka a § 43b ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný, identifikovaný v zmluve menom, priezviskom, rodným číslom a adresou trvalého bydliska, je bezpochyby spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., čo v konaní nebolo sporné. Na základe predmetnej zmluvy bol žalovanému zriadený osobný účet a vydaná platobná karta. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú (bod II. čl. 1 zmluvy). Z bodu IV čl. 2 zmluvy vyplýva, že za poskytovanie služieb je banka oprávnená zaúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov, pričom tieto sa účtujú na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy. Majiteľ účtu - žalovaný svojím podpisom na zmluve vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi so zmluvou a so sadzobníkom a zároveň, že sa oboznámil s obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy a zaviazal sa ich dodržiavať.

8. V zmysle bodu 23 všeobecných obchodných podmienok C. H. G., a.s. účinných od 15.12.2012, ak dosiahne účet debetný zostatok, tento nadobúda charakter nepovoleného prečerpania. Výška úroku uplatňovaného pri nepovolenom prečerpaní na účte je uvedená v informáciách o výške úrokových sadzieb zverejnených v obchodných priestoroch a na internetovej stránke banky. Z predložených úrokových sadzieb produktov vyplýva, že úrok pri nepovolenom prečerpaní bol stanovený vo výške 28 % ročne.

9. Dňa 23.10.2017 žalobca predložil súdu súčet kreditných a debetných položiek, ako aj zmluvu o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 03.01.2014, ktorou banka - žalobca zriadil žalovanému povolené prečerpanie so stanovenou výškou limitu 100,- Eur, úročené úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne. V zmluve bolo uvedené, že v prípade prekročenia limitu povoleného prečerpania, tento bude nepovoleným prečerpaním a bude mať za následok vznik povinnosti platiť popri dohodnutom úroku tiež úrok z omeškania z prekročenej časti limitu povoleného prečerpania. Svojim podpisom na zmluve potvrdil, že s obsahom zmluvy, so znením VOP a Sadzobníkom poplatkov sa oboznámil, súhlasí s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať. Žalovaný zároveň vyhlásil, že pred uzatvorením zmluvy prevzal formulár „Európske informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúce sa povolených prečerpaní“.

10. Na základe žiadosti o zmenu služby Povolené prečerpanie na účte zo dňa 17.03.2014 bol žalovanému navýšený limit povoleného prečerpania na sumu 280,- Eur.

11. Povolené prečerpanie je upravené vo všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“) pod bodom „T“. Uzatvorením zmluvy o povolenom prečerpaní sa žalovaný zaviazal splácať sumu čerpaných peňažných prostriedkov spolu s úrokmi, ktoré sú počítané len zo sumy čerpaných peňažných prostriedkov a za dobu ich skutočného čerpania. V zmysle bodu T čl. 10 VOP sa žalovaný zaviazal neprekročiť výšku limitu povoleného prečerpania a zabezpečiť na účte dostatok peňažných prostriedkov na úhradu úrokov a poplatkov. Z čl. 13 VOP vyplýva, že zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú.

12. Podľa § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv o povolenom prečerpaní (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

13. Podľa § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.03.2015, zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i) a w),
- b) povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške,
- c) výšku poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť.

14. Podľa § 12 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je veriteľ povinný informovať spotrebiteľa o každej zmene úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, a to najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Informácia zahŕňa výšku splátok, ktoré sa majú zaplatiť po tom, ako nadobudne účinnosť nová úroková sadzba spotrebiteľského úveru, a ak sa počet alebo frekvencia splátok zmení, podrobnosti o ich počte a frekvencii.

15. Podľa odseku 2 citovaného zákona, počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania je veriteľ povinný pravidelne informovať spotrebiteľa prostredníctvom výpisu z účtu alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, o

- a) období, ktorého sa výpis z účtu týka,
- b) výške čerpaných prostriedkov a dátumy ich čerpania,
- c) zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume,
- d) novom zostatku,
- e) dátume a výške splátok spotrebiteľa,

- f) uplatnenej úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,
- g) všetkých uplatnených poplatkoch súvisiacich so spotrebiteľským úverom zaplatených v danom období,
- h) minimálnej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

16. Podľa § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.12.2011, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej forme alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

17. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

19. Podľa § 273 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

20. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

22. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

23. Podľa § 503 ods. 1 Občianskeho zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

24. Podľa § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

25. Podľa § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka, banka je povinná prijímať na bežný účet v mene, na ktorú znie, peňažné vklady alebo platby uskutočnené v prospech majiteľa účtu a z peňažných prostriedkov na bežnom účte podľa písomného príkazu majiteľa účtu alebo pri splnení podmienok určených v zmluve vyplatiť mu požadovanú sumu alebo uskutočniť v jeho mene platby ním určeným osobám. Banka je povinná prijímať platby na bežný účet, vykonávať platby z bežného účtu a vykonávať zúčtovanie uskutočnených platieb v súlade so zmluvou o bežnom účte a v lehotách a za ďalších zákonom ustanovených podmienok pre prevody peňažných prostriedkov.

26. Podľa § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

27. Podľa § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte.

28. Odvolací súd mal za to, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o bežnom účte, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol účet pre žalovaného. Zmluva o bežnom účte je vždy zmluvou uzatvorenou v zmysle Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Charakter zmluvy o bežnom účte vyplýva z ustanovení Obchodného zákonníka (§ 708 a nasl.), pričom časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky v zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka. Uvedené vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora vo veci C-42/15 z 09. novembra 2016, ktorý uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená v jedinom dokumente, pričom v prejednávanej veci je uvedený rozsudok plne aplikovateľný. Zmluva o bežnom účte je však zároveň aj zmluvou spotrebiteľskou, a to s ohľadom na povahu zmluvných strán - dodávateľ a spotrebiteľ. Ide o pomenovaný zmluvný typ, ktorým sa veriteľ v pozícii dodávateľa zaviazal poskytnúť dlžníkovi - spotrebiteľovi určitý rozsah služieb vrátane vedenia bežného účtu, na ktorý si žalovaný vkladal svoje peňažné prostriedky s jeho voľnou dispozíciou, ale aj s dispozíciou banky, pokiaľ jej dal príkaz na úhradu v prospech tretích osôb a pokiaľ mal na účte dostatok finančných prostriedkov. Ak však banka zrealizovala jeho príkazy a na účte dostatok finančných prostriedkov nemal, musela banka použiť svoje vlastné prostriedky a týmto okamihom žalovanému poskytla úver. Tým dochádza k nepovolenému prečerpaniu a žalovaný bol povinný prečerpanú sumu ihneď žalobcovi vrátiť, čo však neurobil. Dlh klienta na účte je záväzkom zo zmluvy o bežnom účte a banka má právo na zaúčtovanie vykonaných platieb na ľarchu majiteľa účtu, čomu zodpovedá povinnosť majiteľa účtu uvedený dlh splniť.

29. Z bodu 23 všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu, v tomto prípade žalovaný, povinný platiť z prekročenej čiastky úrok určený na základe sadzby úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu, pričom táto bola, ako vyplýva z úrokových sadzieb produktov, vo výške 28 % ročne. Táto výška úroku zohľadňuje skutočnosť, že k prečerpaniu finančných prostriedkov na účte došlo v rozpore s ustanoveniami zmluvy, a teda nepovolene, čo odôvodňuje uplatnenie vyššej úrokovej miery. Charakter tohto úroku je zároveň aj sankčný, v súvislosti s čím si už žalobca neuplatnil žiaden úrok z omeškania, takže od žalovaného žiada len istinu a úrok vo výške 28 %, ktorý v sebe zahŕňa všetky platby súvisiace s istinou.

30. Na základe zmluvy mal odvolací súd za to, že žalovaný nebol oprávnený prečerpávať finančné prostriedky (povolené prečerpanie) a tým sa dostávať do nepovoleného prečerpania, a to až do 03.01.2014, kedy uzatvoril s bankou zmluvu o povolenom prečerpaní s výškou limitu 100,- Eur a následne dňa 17.03.2014 požiadal o zmenu výšky limitu povoleného prečerpania na sumu 280,- Eur. Z dôvodu, že žalovaný do tohto momentu (do dňa 03.01.2014) nemal na svojom účte zriadené povolené prečerpanie, išlo vo vzťahu k zápornému zostatku na jeho účte o nepovolené prečerpanie.

31. Napriek tomu, že žalobca mal zriadený limit povoleného prečerpania na účte, viackrát sa dostal do nepovoleného prečerpania (napr. v období 01.07.2014 - 31.07.2014 mal žalovaný záporný zostatok na účte -289,60,- Eur, pričom 280,- Eur predstavovalo povolené prečerpanie a suma 9,60,- Eur bola nepovoleným prečerpaním, obdobne to bolo aj napr. od 01.08.2014 - 28.08.2014, kedy mal žalovaný na účte záporný zostatok -313,67,- Eur, a teda povoleným prečerpaním úročeným 19,90 % p.a. bola suma 280,- Eur a suma 33,67,- Eur predstavovala nepovolené prečerpanie). Vo výpise č. 5 za obdobie 01.05.2015 - 29.05.2015 oznámila banka žalovanému zníženie limitu povoleného prečerpania na 0,- Eur od 04.05.2015. Od tohto dňa bol žalovaný v nepovolenom prečerpaní, za ktoré žalobca požaduje 28 % sankčný úrok v zmysle sadzobníka poplatkov, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Všeobecné obchodné podmienky majú povahu obchodných podmienok v zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka a musia byť stranám uzatvárajúcim zmluvu o bežnom účte známe, prípadne musia byť k návrhu zmluvy pripojené. V zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka teda možno odkázať na všeobecné obchodné podmienky, čo žalobca urobil a týmito preukázal aj dôvodnosť ním uplatneného nároku.

32. Odvolací súd považuje za nevyhnutné rozlišovať medzi povoleným a nepovoleným prečerpaním. Nepovolené prečerpanie je podstatným porušením zmluvy, ktoré má za následok nielen právo banky požadovať úroky za prečerpanie finančných prostriedkov na účte, ale má právo aj na zrušenie takéhoto účtu. Zrušiť účet je banka povinná po vysporiadaní pohľadávok a záväzkov týkajúcich sa účtu a uvedené musí oznámiť aj majiteľovi účtu.

33. Odvolací súd považuje za nevyhnutné vyjadriť sa aj k dojednaniu výšky úrokovej sadzby. Spôsob stanovenia výšky úrokovej sadzby v zmluve o bežnom účte môže záležať na dohode, podľa ktorej môže za trvania zmluvného vzťahu banka stanovovať rôzne úrokové sadzby, o čom je povinná informovať spotrebiteľa, a to buď v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny. Uvedené vyplýva aj zo samotného zákona o spotrebiteľských úveroch, preto nie je možné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že z dôvodu, že spotrebiteľ nemal možnosť meniť obsah sadzobníka poplatkov a všeobecných obchodných podmienok, nemá žalobca nárok na úroky, debetné úroky a poplatky, ktoré boli účtované na ľarchu účtu žalovaného. Zároveň je značne nelogický záver súdu prvej inštancie o nemožnosti spotrebiteľa meniť obsah sadzobníka poplatkov. Takýmto konštatovaním súd zachádza do extrémnej ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Odvolací súd zastáva názor, že nie je v praxi možné vyjednávať o výške úrokov a poplatkov a upravovať ich výšku podľa svojho uváženia (je totiž viac ako pravdepodobné, že keby tomu tak bolo, spotrebiteľské úvery alebo spotrebiteľmi vymienené úroky by boli 0 % p.m./p.a.). Pokiaľ mal žalovaný za to, že výška úrokov alebo poplatkov je neprimeraná, nemusel zmluvu o bežnom účte uzavrieť. Treba mať na zreteli, že spotrebiteľ nemusí mať možnosť ovplyvniť každé jedno ustanovenie zmluvy na to, aby bola zmluva považovaná za individuálne dojednanú. Odvolací súd totiž zastáva názor, že ani ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa. Spotrebiteľa je nutné chápať ako osobu v rozumnej miere dobre informovanú, vnímavú a obozretnú, pričom z takejto dikcie možno vyvodiť, že aj samotný spotrebiteľ by si mal byť vedomý svojho konania. To, že sa žalovaný dostal svojimi konaniami do nepovoleného prečerpania nie je možné dávať za vinu banke, ktorá na základe zmluvy (podpísanej oboma zmluvnými stranami, ktoré svojím podpisom konkludentne vyslovili súhlas s predmetnou zmluvou) zriadila a viedla pre žalovaného účet s neskoršími dodatkami o povolenom prečerpaní.

34. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať aj na skutočnosť, že všeobecné obchodné podmienky, ktoré obsahujú dojednania o úroku v prípade nepovoleného prečerpania kopírujú zákonnú úpravu. Táto úprava nároku na úrok pri nepovolenom prečerpaní vo všeobecných obchodných podmienkach nie je teda žiadnou špecifickou zmluvnou podmienkou zavedenou žalobcom, ale vyplýva zo samotných ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch.

35. Odvolací súd konštatuje, že neprijateľnou podmienkou by mohla byť jedine dohoda o výške úrokovej sadzby v prípade, že táto by žalovanému nebola pri podpise zmluvy známa.

36. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, a preto napadnutý rozsudok v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a v zmysle § 391 ods. 1 CSP mu vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

37. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd zastáva názor, že žalobca má nárok žiadať od žalovaného zmluvne dojednané úroky v dôsledku vzniku nepovoleného prečerpania na účte. To, či je žalobcom uplatnená 28 % úroková sadzba primeraná, posúdi súd prvej inštancie v ďalšom konaní, pričom prihliadne na ustanovenia § 714 Obchodného zákonníka, § 502 Obchodného zákonníka, ako aj na debetné úroky obvyklé na bankovom trhu v čase uzatvorenia zmluvy. Súd opätovne preskúma aj zmluvu o povolenom prečerpaní zo dňa 03.01.2014, ktorá tvorí prílohu odvolania a je podpísaná oboma zmluvnými stranami. Zároveň preskúma aj žiadosť o zmenu povoleného prečerpania zo dňa 17.03.2014 s poukazom na všeobecné obchodné podmienky a vysporiada sa aj s možnosťou, či by v tomto prípade nebola namieste aplikácia ustanovenia § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Na základe skutočností uvedených v tomto uznesení vyvodí súd prvej inštancie záver, či zmluva o bežnom účte skutočne neobsahuje náležitosti v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) a c) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom svoje rozhodnutie dostatočne odôvodní.

38. Odvolací súd v závere pripomína, že ochranou slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa sa nemá zabezpečiť jeho nadradené postavenie, pretože uvedené by bolo v rozpore s princípom rovnosti sporových strán. Súd prvej inštancie preto musí opäť prihliadnuť na skutkové a právne okolnosti prípadu a vec posúdiť podľa zákonov platných a účinných v čase uzatvorenia zmluvy.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).